

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 13 лютого 1986 року

№ 19 (3682).

Ціна 2 коп.

ДЕЛЕГАТ З'ЇЗДУ

Анатолій Павлович ГОРБУНОВ — ланковий механізованої ланки по вирощуванню цукрових буряків колгоспу імені Леніна Устинівського району. Його ко-

лектив постійно добивається високих врожаїв цінної технічної культури за рахунок впровадження передових технологій, високої організації і культури праці. За XI п'ятирічку ланка А. П. Горбунів дала державі прибутку більш як на 1200 000 карбованців. За останні дві п'ятирічки врожаї цукрових буряків ста-

новили не нижче 400 центнерів з гектара.

Комуніст Горбунів — депутат сільської і районної Рад народних депутатів, член бюро райкому партії. А на XXII обласній партійній конференції його обрано делегатом XXVII з'їзду КПРС.

Фото І. КОРЗУНА.
Устинівський район.

Якість контролюють датчики

До соціалістичної багатосторонньої роботи, як було вирішено, мало сприяти те, що до складу штабу, крім працівників міського ЛКСМУ, увійшли представники 7-го й 13-го СПТУ, індустріального технікуму, заводів авторемонтного, «Автоштампу», електромеханічного, углерозрізу «Верболозі-вський».

15 лютого трудові десанти учнів міських СПТУ відправлялися на «гарячі точки» новобудов Олександрії, де їм будуть раді. Там, зокрема, 70 учнів педагогічного училища працюватимуть на будівництві 216-квартирного житлового будинку на проспекті

рували учні заставнівського середнього професійно-технічного училища Володимир Климчук і Степан Гришук під керівництвом учителя виробничого навчання В. І. Радомського.

Повинні юних учнівців зацікавила спеціалістів сільського господарства. Вони рекомендували для випробування на весняній сівбі.

(РАТАУ).

Будні озовуться святом

15 лютого молоді виробничники, службовці, учні вийдуть разом зі своїми старшими товаришами на передз'їздовий комуністичний суботник. Готуються до свята праці й молоді олександрійці. Міський штаб по проведенню суботника організований на базі районного комітету партії. А на першому організаційному засіданні комсомольського штабу, створеному при міському комсомолу, визначили такі конкретні точки прикладання сил молоді — допомога на будівництві об'єктів житла та соціально-культурного призначення. Успіху в про-

дуктивній роботі, як було вирішено, мало сприяти те, що до складу штабу, крім працівників міського ЛКСМУ, увійшли представники 7-го й 13-го СПТУ, індустріального технікуму, заводів авторемонтного, «Автоштампу», електромеханічного, углерозрізу «Верболозі-вський».

15 лютого трудові десанти учнів міських СПТУ відправлялися на «гарячі точки» новобудов Олександрії, де їм будуть раді. Там, зокрема, 70 учнів педагогічного училища працюватимуть на будівництві 216-квартирного житлового будинку на проспекті

Леніна; 50 майбутніх культурівників доведуть своє зав'язання на будівництві «Будинку книги», строк здачі в експлуатацію будинку піонерів наблизять 40 учнів СПТУ № 1. А їх колеги з СПТУ № 13 прийдуть на будівництво житлового будинку заводу залізобетонних виробів; учні сьомого училища допомагатимуть будівельникам зводити будинок цивільної оборони тощо.

Багато комсомольців і молоді трудитимуться в цехах, у лабораторіях, на будівельних майданчиках. З ремонтно-механічного заводу «Укрремтресту», зокрема, нам повідомля-

ли, що у святі праці візьмуть участь понад сто комсомольців і молоді. Виробничники планують провести ремонтні роботи автомобілів на суму 4,9 тисячі карбованців, причому 700 карбованців буде перераховано у фонд суботника. Готуються до комуністичного суботника й молоді швачки. За попередніми підрахунками комітету комсомолу швейної фабрики, 15 лютого більш як 150 молодих майстринь вироблять продукції на суму понад 15 тисяч карбованців.

Молоді трудівники з бригади делегата XXVII з'їзду КПРС Н. І. Горовацької зобов'язалися у цей день перевиконати планові завдання на 8—10 процентів, а працювати лише на заощадженій фур-

СУБОТНИК

Усі, як один

нітури та електроенергії. А зароблені гроші теж будуть перераховані до фонду п'ятирічки.

Масово візьмуть участь у суботнику й молоді виробничники та службовці електромеханічного заводу. Близько 1800 з них працюватимуть на своїх робочих місцях, а також на впорядкуванні складських приміщень, кімнат відпочинку тощо. Подібні факти і цифри можна було б множити. До комуністичного суботника всі готуються як до свята

А. ЮНАН,
перший секретар Олександрійського міського комсомолу.

вийдуть 15 лютого комсомольці і молоді колгоспу імені Куйбишева на Всесоюзний комуністичний суботник, присвячений XXVII з'їзду КПРС. А їх, молодих, у колгоспі немало: тільки спілчан за останні роки збільшилось із 40 до 86. Причому значна частина молоді трудиться у найголовнішій — виробничій сфері.

Це було враховано при обговоренні плану проведення суботника. В основному молоді трудитимуться на своїх робочих місцях: підвозитиме корми на ферми, ремонтуватиме закріплену техніку, транспортуватиме добрива на поля.

М. СТОЯН,
Новомиргородський район.

ТВАРИННИЦТВО-УДАРНИЙ ФРОНТ

містких процесів. Так, пійло коровам тваринництво розвозять на візку, а він завжди навіть без чималої посудини з пійлом. Були не так давно на фер-

Чому корів доять вручну?

На другій молочнотваринній фермі колгоспу «Первое мая» комсомольсько-молодіжний колектив працює не перший рік. Молоді доярки постійно добиваються високих виробничих показників. Для них звичними стали тритисячні надой молока. Ставлення людей до праці і наявність міцної кормової бази — складові успіхів.

Та чи всі резерви приведені в дію? Як нинішньої зими тут використовуються корми?

Кормовим господарством ферми завідує М. А. Францев. Він заздалегідь знає, скільки силосу чи сінажу треба в той чи інший корівник, особисто контролює розподіл і видачу кормів, коли фуражири одержують їх з кормосховищ. Якнайретельніше при складанні раціону враховуються особливості діїного стада...

Але... Більше половини дівчат з комсомольсько-молодіжного колективу працює в одному корівнику. І одразу кинулось в

очі те, що тут корми роздають самі доярки. Вони погоджувались, що це могли б зробити фуражири, до того ж використавши кормороздавач. Але, цього не роблять.

І корів тут доять вручну. Свого часу на фермі застосовували доїльні апарати, однак потрібної ефективності по надоях не досягли. І причиною цьому стала невідповідність тварин.

Отже на фермі ніяк не вирішиться питання механізації ще деяких трудо-

мі спеціальні легкі візки, однак поламались, а про їх заміну не подбали.

І ще одне турбує доярок. З кормами, що їх заготовили в господарстві, все гаразд, а що стосується комбікормових добавок, то тварини не завжди їх одержують. Тут є претензії до Маловісківського комбікормового заводу, звідки продукція в колгосп надходить нерегулярно, а інколи дуже низької якості...

Будь-яку справу вирішують люди. Саме від них залежить кінцевий результат. Проста істина: від організації праці кожного залежить загальний успіх. Факти, наведені вище, свідчать, що про це не всюди пам'ятають.

В. ТІЛЬНОВ,
Маловісківський район.

Результат

цілеспрямованості

— Хочеш із телятниць в доярки? І не такі приходили, а через тиждень тікали. Подумай...

Та Сіма твердо вирішила: «Буду дояркою!». Довірили їй групу первісток. І пішли нелегкі трудові будні, під час яких дівчина вперто освоювала «секрети» професії. І всього два роки знадобилися Серафимі Королько, аби стати справжнім майстром своєї професії. Без допомоги наставників Н. М. Журавльової та О. П. Махотко не прийшов би до неї минулорічний успіх, коли Сіма надібрала по 4089 кілограмів молока від кожної корови.

С. Королько удостоєна права підписати рапорт районної комсомольської організації XXVII з'їзду КПРС.

Л. БУДНИЦЬКА.

Колгосп імені Ульянова, Кіровоградський район.

Сьогодні попереду

Підбиги підсумки за перший місяць нинішнього року соціалістичного змагання молодих доярок області, присвяченого гідній зустрічі XXVII з'їзду КПРС. Ось імена десятків кращих:

Лідія КУЖЕНКО з колгоспу «Союз» Знам'янського району — надібрала 498 кілограмів молока від кожної корови.

Валентина ЛАДИГА з колгоспу «Дружба» Онуфріївського району — 454.

Раїса ХВАСТА з колгоспу імені Шевченка Новгородківського району — 407.

Зінаїда ПАЛАМАРЧУК з Полозівського відділення Перегонівського цукрокомбінату Головатівського району — 374.

Тетяна ОСТРОУХ з колгоспу імені Шевченка Нов-

городківського району — 368.

Тетяна ЛАДАНЮК з колгоспу «Мир» Гайворонського району — 358.

Валентина ПОКЛАД з колгоспу імені Леніна Долинського району — 352.

Марина ПИШНОГУБ з колгоспу імені Суворова Головатівського району — 347.

Олена ДОЦЕНКО з колгоспу імені Артамонова Вілчанського району — 333.

Степанна ЯКУБЕНКО з колгоспу імені Шевченка Новоукраїнського району — 331.

СВІТОГЛЯД

Клуб ідейно-політичного виховання молоді

ОЦІНКУ ТВОЯ ЖИТТЄВА ПОЗИЦІЯ ПОСТАВИТЬ ЖИТТЯ

В шістнадцять років одні вже стають дорослими, інші — все ще залишаються дітьми. З Тетяною Котловою — секретарем комсомольської організації міської десятирічки, ватажком однієї з кращих у районі шкільних пераничів, членом бюро райкому комсомолу говорити цікаво і легко: є такі люди, котрі своєю відвертістю, душевністю одразу привертють до себе співрозмовника. Вона абсолютно не падає тих «класичних» відмінників, головна мета яких — підтримка у щоденнику. Хоча й Тетянина оцінка можна лише позадригати. Цікавиться літературою, мистецтвом, спортом, захоплюється туризмом. Такі й стають здебільшого визначними лідерами в колективах...

З чого ж все-таки починається становлення комсорга?

Вона на мить замислюється над моїм запитанням, потім відповідає: «Мабуть, перш за все, із совістності...».

Багато хто починає свою громадську діяльність із «посад» члена сантрійки, ланкового, старости класу... Пройшла ці ступені і Тетяна. Виконувала згодом чимало комсомольських доручень. Але коли товариші запропонували обрати її секретарем комітету комсомолу школи, по-справжньому здивувалась. На той час, жартують, з неї і спортсмен був цілком, і оратор некудисьний. Де ж тут про авторитет ватажка говорити? Проте й пасувати одразу не хотілося.

Брала участь майже у всіх шкільних справах, всерйоз зайнялася фізкультурою. На перших порах дещо робила, м'яко кажучи, без великого бажання. А згодом вже й не уявляла, як

то можна бути осторонь якоїсь справи.

А їх було багато: екскурсії, походи, змагання, виступи, відпочинку... І якою потрібно й сильною себе відчувала, коли перекопувалася, що товариші вірять в неї, що визнають її право бути ватажком, робити те, за що береться.

Вона вважає, що головне — це залишатися завжди самим собою, жити турботами школи, колективу. Мабуть, цим принципом і керувалася тоді, коли разом з подругами взялася за організацію в школі групи ритмічної гімнастики, і тоді, коли принципово критикувала на учкомі одного з друзів, і коли...

В її комсомольській діяльності не обійшлося й без конфліктів. Бувало, помилилася. Але у всякій ситуації завжди прагнула справедливості. Як і того дня, що запам'ятався їй надовго.

Цілком випадково Тетяна стала свідком гострої суперечки. Товариші звинувачували одну з школярок в негарних вчинках. Дівчина ця була з тих, кого не долюблювали, але того разу провинилася за нею не було. І Тетяна стала на її бік... Хлопці та дівчата через те ображались, де-хто навіть розмовляти з нею перестав. Так було, аж доки вона не довела своєї правоти. Тим і тій дівчині допомогла здружитися з колективом, знайти своє місце в ньому.

В шістнадцять років людина вже може свідомо обрати собі життєву позицію. Тетянина відома всім: комсомольський організатор, ватажок і помічник для товаришів, надійний друг... І цікава, захоплена життям людина. Вона мріє стати психологом.

О. ГАВРИЛЕНКО.
м. Бобринець.

ДУМАЮ про своїх хлопців. Шестеро їх у мене. Валентин, Юрко, Толя, Шура, Гена і найменший — Георгій — цей ще й до школи не ходить. Багато я мати. І щаслива своїм багатством — моїми хлопчиками. Помічниками моїми.

Чи то дивлюся увечері телевізора, чи то газети переглядаю — повніться, буває, нараз тривогою моє серце... Чи ж то можна далі терпіти ту гонку озброєнь? Коли ж нарешті усім стане ясно, що війна людству ні до чого?

Нерідко буває: збираюся ми всією сім'єю, сідаємо дозкола Михайла Петровича. Бере він, 'мій чоловік, до рук баяна (а грати гарно вміє), розтагує міхи — і ми починаємо співати. Навіть найменший Жора — і той підспіває... А то просто слухаємо, як батько грає. Добре нам та затишно, у теплій хаті, у гурті. І думаю я тоді собі таке: невже ж не можуть усі люди на Землі жити мирно та щасливо, як одна сім'я? Трудитися, співати, мріяти про щось хороше...

Ось мої хлопці зростають, але які разом з тим у них мрії! Валентин — так той усю хату пообклеював картами та різними «морськими» картинками. Англійську мову вивчає всерйоз — на моряка дальнього плавання хоче

вчитися. Село наше маленьке, од моря, од великих портів далеко, а він — тільки моряком! Он, каже, Віктор Федорович теж із нашого села, а все життя проплавав по морях, у всіх країнах побував.

Шість моїх надій

МИ — ЗА МИР!

Справді, Віктор Федорович — В. Ф. Вангула, як прийжджає у гості до села, то з хлопцями моїми не розминеться. І все розказує їм, розказує. Навчає, що морякові багато чого треба вміти, що він повинен багато знати...

Чи буває мені важко з такою сім'єю? (Пам'ятаю, якраз про це спитала мене ведуча на новорічному «вогнику» передових діярок району в Новоархангельську). Аякже, сказала я, ще й як буває — хоч і чоловік у мене такий, що завжди допомагає, та й самі хлопці мені за добрих помічників і на фермі (навіть доїти самі вчаться), і дома (доки прийду з роботи, й посуд перемиють, і в хаті приберуть). Та все одно — стільки ще є тієї «жіночої» роботи, яку ні-

кому не можу довірити — і білизну випрати, і в хаті прибрати до свята... А ще ж у мене й громадські доручення. Коли стомлююся, коли настрій пропадає — їду тоді до своєї мами за порадою-розрадою.

Не тільки я одна так думаю — всі мої односельчани дотримуються тієї думки. Ось і комсомольсько-молодіжний колектив нашої ферми немало робить задля справи миру — адже саме так розуміємо нашу участь у боротьбі за атілення в життя Продовольчої програми, за дальше піднесення рівня життя народу.

Торік надали по фермі середньому по 3334 кілограмів молока від корови. Найбільший показник — у нашого групкомсорга Любові Ліщиновської (вона теж комуніст) — 4012 кілограмів на корову... Мені вдалося надіти по 3592. А взагалі із завданнями минулої п'ятирічки ми справилися на два місяці раніше строку. І тепер, ідучи назустріч XXVII з'їздові КПРС, сповнені бажання добиватися дальшого зростання нашої, виконання планів і соціалістичних зобов'язань...

«Ось ти, Жоро, — кажу, — хліб розкидаєш, а по телевізору показують, що діткам у Латинській Америці їсти нічого — з голоду пухнуть. А ти, Гено, не хочеш на уроці писати... де ж є діти, що й хотіли б вчитися, та немає як. Не хочуть їх капіталісти вчити безплатно, а батьки-бідняки грошей не мають...».

Таки справді: найкраще

і найдорожче у мене — це мої діти. Всі мої думки про них. І про те, щоб оминуло їх горе, щоб не знали вони війни. Я й сама народилася майже через десять років після Великої Перемоги, мені вона теж відома тільки з розповідей матері, з кіно та телебачення. Але від того не стає менш страшною. Тому я всім серцем — і як громадянка своєї країни, і як мати — сприяю і підтримую Заяву генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова, у якій викладена чітка і всім зрозуміла програма знищення ядерних озброєнь, які загрожують майбутньому наших дітей, майбутньому всього людства.

П. ГАВРИЛЮК, доярка молочнотоварної ферми № 4 колгоспу імені Будьонного. Новоархангельський район.

Днями в обласній бібліотеці для юнацтва імені Олександра Бойченка відбулася зустріч із редактором республіканського журналу «Радуга», лауреатом Республіканської комсомольської премії імені М. Островського, прозаїком Юрієм Ярмишем та завідувачем відділом поезії журналу «Всесвіт» поетом Дмитром Онковичем. Багато цікавого розповіли гості учасникам зустрічі про свої зарубіжні поїздки, про близьке знайомство із так званим «вінним» світом. Зокрема, Ю. Ярмиш поділився спогадами про відвідини Японії — країни, яка першою постраждала від ядерної зброї.

Про любов до рідного краю, про відповідальність перед рідним народом, про повагу до його традицій говорив у той день Д. Онкович. Він прочитав також свої вірші та уривки з поеми «Пам'ять», в якій пристрасно засуджує наліт війни.

Ця розмова у бібліотеці була однією з багатьох. Її передували зустрічі киянських літераторів з трудівниками Кіровограда на підприємствах, у робітничих гуртожитках.

На знімку: виступає поет Д. ОНКОВИЧ.
Фото М. БУЧИНСЬКОГО.

СПРОБУЙ—І ТИ ЗУМІЄШ

В Новоміргороді при районному будинку культури вже другий рік діє любительська кіностудія «Студія-24», якою керує І. Бойко. Він і поділився з кореспондентом «Молодого комунара» думками про те, якою має бути кінолюбительська студія; яким може бути, зокрема, вклад аматорів у виховання молоді.

КОР.: Недавно в німотраках області демонстрували фільм «Зуєва, ви звільнені!» — про кінолюбителя-ентузіаста, який своїми фільмами зміг зробити чимало хористів. І шукати винайти, і байдужих розбудити, і...

І. БОЙКО: Розумію, до чого ви ведете. Справді, вміло і вчасно зроблений документальний фільм — це великий помічник лектора, пропагандиста, агітатора. А коли фільм зроблено ще й власними руками та на власному матеріалі! Одиак мушу аразу

застерегти: знімати кіно не так просто. І робиться це не так швидко, як хотілось би.

Все ж у діяльності нашої «Студії-24» ми взяли саме такий напрям: відтворити на плівці оті, здавалось би, малозначні події буденного життя району. Перший наш фільм, який ми вже змонтували, так і називається «Новоміргородщина: новини, події, люди». У ньому відтворено деякі моменти життя району протягом

минулого року — приміром, початок життя у колгоспній імені Чкалова, встановлення на п'єдесталі центрі міста танка — на честь роковин визволення міста від німецько-фашистських загарбників...

КОР.: Певно, такі фільми можна було б використовувати і в діяльності клубів за інтересами, диско-теки, політклубів?

І. БОЙКО: Безперечно. Вже не кажучи про те, що ці фільми стануть справжнім літописом життя району. Адже кожен кадр тут — це збережена жива мить. Ось, приміром, недавно я повернувся з Києва, де знімав на кольорову плівку земляків, які виступали в Музеї побуту та народної архітектури УРСР.

Аматори сцени з Турції та Листопадового підказали цікаву думку — не обмежуватися цими зйомками, доповнити їх кадрами із життя їхніх рідних сіл, кінорозповіддю про трудові діла колгоспників. В результаті з'явився задум зробити фільм про наш радянський спосіб життя, про сьогодення сучасного села.

КОР.: Але ж, певно, для того, щоб робити такі фільми, треба, насамперед, навчити студійців користуватися цією складною технікою, що її закупив районний відділ культури для вашої студії, навчитися монтувати, озвучувати фільми...

І. БОЙКО: Нині в студії — 15 чоловік. Це в основному люди, які зрозуміли, що робити кіно, хай

навіть любительське — нелегкий труд. Я їм передаю ті знання з режисур, операторської роботи, монтажу, які засвоїв в інститутському гуртку. Основною проблемою тут у нас залишається дефіцит кіноплівки. Адже не все, що знімається, можна використати у готовому фільмі. Та й потім, треба, щоб кожен студієць пробував знімати своїми руками; а доки він навчається це робити, то витратиться чимало плівки. Так що в цьому плані ми потребуємо підтримки й допомоги. Бажання ж робити суспільно значимі, цікаві для людей фільми, нам не покидає.

КОР.: Отже, єдиний шлях — це метод проб і помилок?

І. БОЙКО: Але це не сліпе блукання у лабіринтах кіноаматорства. Ми йдемо цим шляхом, маючи

чіткий орієнтир. Наші спроби засновані на твердій упевненості: таке кіно саме тепер потрібне. Хоча воно й поступається, як правило, роботам професійних кіномитців, та його сила в тому, що повільно воно в самій гущі життя, що відкриває неосмислені можливості в пропагандистській, лекційній та агітаційній роботі.

КОР.: Певно, вам було б цікаво, що думають з цього приводу читачі «Молодого комунара»? Сподіваюсь, що вони так чи інакше відгукнуться на нашу розмову. А я хотів би спитати вас ще таке: що означає назва вашої студії?

І. БОЙКО: «Студія-24» названа так по аналогії з музичною сторінкою «Комсомольської правди». Адже, як відомо, сучасні кіноапарати працюють із швидкістю 24 кадри на секунду...

Він розмову
С. ПЕТРЕНКО.

ТОДІ, влітку 1978, ми-
нало якраз рік, відко-
ли я закінчив профтехучи-
лище і, маючи четвертий
розряд, прийшов працю-
вати токарем на «Червону
зірку», в інструментальний
цех № 12. Не один я там,
на модельній дільниці, був
молодим. І треба сказати,
що досвідчені робітники з
першого дня турбувалися

ності за людину на проф-
спілку, на комсомол, на
адміноргани (хіба не ка-
жуть такі люди: «Ім за це
платять, хай вони і вихо-
вують?»)... А що ж ти
сам?

СПОСТЕРІГАЄТЬСЯ ще
й таке: бачать люди
якісь недоліки на вироб-
ництві, знають, що так ро-
бити не слід, знають, як

(вже вдруге мене обира-
ють депутатом Ленінської
районної Ради народних
депутатів м. Кіровограда),
а партійній роботі?

Є люди, які люблять по-
говорити про недоліки, які
у нас трапляються: і те не
так, і того немає. Але, щоб
взялися за виправлення
становища, то це вже, мов-
ля, не їхня справа. Я тут

Трибуна для вас

«НЕ Я — ТО ХТО Ж?..»

про нас, заохочували нашу
ініціативу. Певно, тому її
зважився я тоді на ви-
ступ — перший свій виступ
на робітничих зборах. По-
ступово утвердився в ко-
лективі. І якось одного дня
запропонували мені вклю-
чатися і в агітаційну ро-
боту.

Нерідко я роздумую про
неї, про її ефективність
(професія у мене така,
жартома кажу хлопцям:
поставив заготовку в то-
карний верстат, точиш і
думаєш). Так от, дійшов я
у своїх роздумах висновку:
що найгірше позначається
на дієвості агітаційної ро-
боти, так це розбіжність
слова й діла.

Не так давно приймали
ми кандидатом у члени
партії одного спілчанина.
Треба сказати, знав його
як активіста (і на робітни-
чих зборах, до речі, що-
разу виступав, та й гово-
рив складно, критикував
недобайлівців). Пригадую,
як він багато говорив про
свою підтримку Указу про
боротьбу з пияцтвом і
алкоголізмом... І раптом,
недавно! після того, як
став кандидатом, сам втра-
пив до виверзеника...

Ні, такі не мають права
ми, люди, яким довірено
нести партійне слово в ма-
си, так легкожовно стави-
тися до своїх слів і вчин-
ків. Не маємо права на та-
кі помилки.

Але хіба часом не буває
так: люди, які працюють
поряд, бачать, що робить
чоловік не те, а мовчать.
Хто ж йому скаже про це
відверто, хто зупинить?
Незручно, мовляв, — до-
рослий же чоловік... Не
розумію таких. Адже це
не просто байдикуєсть —
це ще й духовні, а б ска-
зав, лінощі. Це, по суті,
перекладення відповідаль-

виправити становище, а
обмежуються тим, що...
обурюються; де народний
контроль, куди дивиться?
Мушу одразу сказати, що
у нас в цеху таких небага-
то. От взяти хоч би й по-
рівняно недавній випадок,
коли протягом тижня аж
чотирьох молодих робітни-
ків з'явилися на роботу
напідпитку. Тоді наша
бригада проявила прин-
циповість: зібрали екстре-
мні збори, присоромили, та
й матеріально покарали —
позбавили премії. Суворо,
але справедливо.

Од чого ж все-таки йде
безпринципність деяких
працівників? На раз мені
доводилося і за роки ро-
боти в комсомолі стикати-
ся із такою позицією де-
яких спілчан: не чіпай ме-
не, і я тебе не зачеплю.
Хочу висловити тут свою
власну думку, до якої ді-
шов на основі свого жит-
тєвого досвіду й роздумів
над ним.

По-моєму, основна при-
чина у спожицькому ви-
ставленні до життя. Воно
включає громадянський,
державний підхід до спра-
ви. Байдукий споживач
мислить приблизно так:
«Дайте мені те, що я хо-
чу, бо я хочу це мати, а до
решти мені й діла нема...».

Іколи ми йдемо на
компроміс, чинимо не-
принципово, не задумую-
чись, який шкідливий для
виконання у молоді актив-
ної життєвої позиції вплив
це може мати. От, скажи-
мо, ледве не в кожній ха-
рактеристичі, які ми ви-
даємо комсомольцям, є
фраза «Бере активну
участь у громадському
житті цеху». Але чи ко-
жен заслуговує такої ха-
рактеристики?

ЩО Ж ЗМІШУЄ мене до
участі в громадських
справах, в тому числі і в
агітаційній, в депутатській

зовсім не збираюся на
протинагу їм поспілатися
на себе. Але скажу так:
виріс я у великій трудовій
сім'ї. Мене і трьох моїх
братів батьки змалку при-
вчали до одного: робити
все за себе самому, не ки-
дати на інших. Змалку я
усвідомив, коли чого не
зроблю, то саме собою во-
но не зробиться. Певно,
що звідти йде моє ниніш-
нє глибоке переконання:
якщо живеш у суспільстві,
то дбай про його благо,
не замикайся у вузькому
колі особистих, егоїстич-
них інтересів. І мені здає-
ться, що саме в такому ду-
сі нам і слід виховувати
молодь.

Нині, напередодні від-
криття XXVII з'їзду КПРС,
я оглядаючись на зробле-
не протягом п'ятиріччя, ще
раз запитую себе: чи ж все
зробив — як комуніст, як
робітник, як громадянин —
для суспільства, для його
розвитку, для втілення в
житті накреслених партії?
Чи ж багато залежить від
мене — рядового члена
великого робітничого ко-
лективу? Відповідь: багато.

І не лише від мене зале-
жить, а й від кожного з
нас. Зустрічаючись із
людьми як агітатор, я ба-
чу, з яким ентузіазмом
працює у ці дні колектив
цеху, як гаряче робітники
підтримують зовнішню і
внутрішню політику партії.
У цьому я бачу запору-
ку майбутніх здобутків і
на інші виконання лю-
дини нового, комуністич-
ного суспільства.

В. БУБЛИК,
токарь цеху № 18 ан-
робітничого об'єднання
«Червона зірка», мо-
лодий комуніст.

Темою цього уроку — механізація робіт в садівництві — особливо зацікавлені майбутні майстри-садівники. Пройде не так багато часу — і усе це згодиться їм у подальшій роботі. Тому так уважно слухають учні Новгородківського СПТУ № 36 пояснення Володимира Іллімовича ГУБЧЕНКА, який проводить уроки в кабінеті лабораторно-практичних занять.
Фот. С. ФЕНЕНКА.

НА КОНТРОЛІ ГАЗЕТИ

НАГАДУЄМО ЩЕ РАЗ...

Минуло два місяці від-
тоді, як наш кореспондент
побував у комсомольсько-
молодіжному колективі
спеціалізованого управлі-
ня № 2 тресту «Кірово-
градськбуд». Єдиному
КМК в управлінні, який
не справився з вироб-
ничими завданнями. В ін-
тер'ю називалося чимало
причин, які сприяли мо-
лодим будівельникам плен-
татися в хвості.

Інтер'ю з відстаючим
КМК «Сусід вишень» газе-
та опублікувала 19 грудня
1985 року. Молоді облі-
цювальники вже звітували
про перший виробничий
місяць дванадцяті п'яти-
річчя. Як він у них скла-
вся? Чи виправлено недо-
ліки? На ці та інші запи-
тання, які порушувалися в
публікації, ми чекаємо від-
повіді від Кіровоградсько-
го міськомкому комсомолу,
комітету комсомолу трес-
ту «Кіровоградськбуду»,
начальника СУ-2.

З грудня чекаємо ми від-
повіді й від голови викон-
кому Кіровоградської ра-
йонної Ради народних де-
путатів В. Г. Медвідя.
В добірці листів наших чи-
тачів «Чому так?» крити-
кувалася і формальна від-
повідь директора район-
ного університету на кри-
тичну публікацію. Досі
критика залишається від-
критою. Тому нагадуємо
ще раз...

4 січня «Молодий кому-
нар» опублікував про-
блемну кореспонденцію про
невпорядковану нумерацію
будинків у нових мікрора-
йонах Кіровограда. Сут-
тєвих змін, яких передба-
чала публікація, на вули-
цях Пацаєва, Бєляєва, Вол-
кова, як нам відомо зараз,
не відбулося. Редакція че-
кала відповіді від голови
міськомкому К. М. Че-
репка — від часу публіка-
ції минуло вже майже пі-
тора місяця.

ВІДПИСАЛИСЯ

ІНТЕРНАТ ЗАЧИНЕНО

На початку року до ре-
дакції газети надійшла
скарга від учнів Інгуло-
Кам'янської десятирічки.
Вони скаржилися на те,
що їм далеко добиратися
до школи, а інтернат, який
є при школі, зачинений.
Учні просять допомогти в
питанні з відкриттям ін-
тернату.

Ми надіслали скаргу в
Новгородківський район-
ний виконавчий комітет.

Надійшла відповідь від
заступника голови район-
комкому М. Х. Юрагімова:
«Виконком Новгородків-
ської районної Ради на-
родних депутатів повідом-
ляє, що при Інгуло-Ка-
м'янській СШ діє інтер-
нат закрито з 1 верес-
ня 1985 року».

Причиною цього є те, що
на 1985—1986 навчальний
рік заво від дітей та їх
батьків на прожитковий
в пришкольньому інтернаті не
надійшло. І діти скарги не
писали. Привозять дітей з
віддалених пунктів до Ін-
гуло-Кам'янської СШ ав-
тобуси місцевих госпо-
дарств».

Дивно, але відповідь
районкомкому та скарга
учнів надто розходяться. І
дітям заходять по цьому
питанню не вжити.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«НОВОСІЛЛЯ»

Так називався фейлетон
про будівельні недоробки
в кооперативному будинку
№ 15 на вулиці Маршала
Конєва при його закін-
ченні експлуатацію («МК» за 3
квітня 1985 року).

Ось що на критику від-
повів начальник управління
капітального будівни-
цтва виконкому Кірово-
градської міської Ради на-
родних депутатів Л. Кошо-
ван:

— Факти підтвердились.
Нині недоробки будівель-
ними організаціями усуне-
ні, ліфти пущені в ек-
сплуатацію, електросенергія
подається за постійною
схемою, телефонну напів-
зацію з'явилася за антом
міської телефонної станції,
вода подається відповідно
до графіка.

Під'їзна дорога до бу-
динку № 15 на вулиці Мар-
шала Конєва підведена
згідно проекту. Надалі
благоустрій території буде
виконуватися в міру зау-
ядови мікрорайону.

А ЯК ВВАЖАЄТЕ ВИ?

МЕНШЕ— ЩЕ НЕ КРАЩЕ

Продовжуються заняття
в школах комсомольсько-
го політнавчання. В орга-
нізації та на підприєм-
ствах, де чисельність пра-
цівників невелика, а лю-
дей комсомольського віку
ще менше, воно має осо-
бливу специфіку. Адже
пропагандист готується до
заняття, підбирає нову ме-
тодичку літературу, нама-
гається прикласти макси-
мум зусиль, в все виявля-
ється марним, малоєфек-
тивним. Приходить, напри-
клад, такий пропагандист
на заняття, а на ньому
присутні тільки 3—4 ко-
мсомольці замість п'яти-
надцяти, — і не тому, що
прогуляють. Відсутні з по-
важних причин, одні на
зміні, дехто, приміром, —
декретній відпустці...
Неріше пропагандист, та й
іншим, гадаю, не дуже ці-
каво.

Підготувалася людина,
а слухачів немає. Доводи-
лося розмовляти з про-
пагандистами, які дуже
турбовані таким стано-

вищем у малочисельних
комсомольських організа-
ціях. Ефективність занять
тут низька, вони не при-
носять задоволення ні
пропагандистові, ні слуша-
чам. Тому виникає пита-
ння: а чому б не створити
об'єднані комсомольські
школи, скажімо, для ко-
мсомольців, які працюють
в одній системі? З усіх
дільниць, чи невеликих
підприємств зібрати ко-
мсомольців з одного при-
значеному місці. Якості
викладання в таких шко-
лах можна добитися вищою
та й самим комсомоль-
цям цікавіше на таких за-
няттях, коли їх не один-
два, а багато, ціла ауді-
торія. З'явиться у них ба-
жання краще опрацювати
тему, підготуватися до
семінару чи написати змі-
стовний реферат, бо буде
перед ким показати свою
роботу.

Гадаю, що цим пита-
нням слід детальніше зай-
нятися комсомольським
органом міста. А почина-
ти слід, на мою думку, з
аналізу чисельності ко-
мсомольських політшкіл і
курсів. Цього року, що
презид, комсомольські по-
літшколи вже укомплек-
товані. То, може, слід вра-
хувати цю думку на май-
бутнє?

Л. КРАМАРЕНКО.
м. Кіровоград.

ПРОДОВЖУЄМО
РОЗМОВУ

ЩОБ КОРИСНО І ЦІКАВО

«Не лише цікаво і корис-
но» — під таким заголо-
вом у минулому випуску
«Світло» (номер газети
за 3 грудня 1985 року) бу-
ло вміщено лист читача з
Ульяновського району
Л. Дмитришина, де автор
пропонує ширше засто-
совувати у виховній діяль-
ності колгоспних комітетів
комсомолу таку форму ро-
боти, як політклуб. Ось
який відгук на лист Леоні-
да надіслав до редакції
другий секретар Ульяно-
вського райкому ЛКСМ У-
раїни С. Головино:

«На даний час в район-
ній комсомольській ор-
ганізації, крім шкіль-
них, діє ще три політич-
ських клуби — у спілчан-
ських організаціях колгос-
пів імені Шевченка, «Ро-
сія» та імені Ульяно-
ва. Контрольно-агитційну
спрацюваність мають ін-
тереси «Атеїст», «Підліток»,
«Міжбатьків війни», а також
районний кіноклуб полі-
тичного фільму».

У нинішньому році пла-
нується створення політ-
клубів у колгоспах імені
Фрунзе, імені Богдана
Хмельницького та імені
Горького. Райком приді-
лятиме також максимум
уваги урізноманітненню
форм їхньої діяльності. На
порядку денному гостро
стоїть і завдання підви-
щення якості підготовки
лекцій на темі контрпро-
паганди».

ХОЧ ЛИСТА І НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

Мешканець обласного центру В. Крокун до редак-
ції писав про те, який непривлекливий вигляд має
підлога в ошадній касі № 49/04, яка знаходиться в
Будинку побуту «Інгул». «Кожного дня ошадкасу від-
відують багато людей і кожен остерігається, сту-
паючи по підлозі. Навже в такому естетичному при-
міщенні не можуть усунути цю аварійну дрібни-
цю?» — запитує наш читач.

Відповідь на скаргу дав заступник начальника уп-
равління державних трудових ошадкас В. Ф. Скрип-
ник:

— Факти, викладені в листі В. Крокуна, підтверди-
лись. Підлогу відремонтовано. Після закінчення бу-
дівництва торговельного комплексу на набережній
річки Інгул каса перебереться в нове зручне примі-
щення.

* * *

Знам'янчанин К. З. Запаренко від імені мешканців
своєї вулиці Чкалова звернувся до редакції з про-
ханням допомогти відремонтувати радіо, яке не го-
ворить декілька місяців.

Редакція надіслала копію листа до Знам'янського
районного вузла зв'язку. Ось що відповіз нам на-
чальник вузла В. М. Виркест:

— Факти зі скарги К. З. Запаренка мали місце. На
сьогодні лінія відремонтована, радіо працює справно.

З ПОШТИ СІЧНЯ

Дорога від клубу

Останнім часом на ро-
боту клубних закладів ре-
дакції поспіралися:

Молодь села Новоого-
різки Новоукраїнського
району:

«Фільми у нашому клубі
показують третьої катего-
рії. Дискотека раніше бу-
ла, тепер немає, і ми ко-

димо на неї в сусіднє се-
ло Комишувате. А хотіло-
ся б відпочивати в своєму
клубі».

Молодь села Квітневе
Олександрійського райо-
ну:

«У клуб наш рідко по-
трапиш — тільки коли в
кіно і коли завідувача Г. В.

Посмик у настрої. Ужо
кілька років не можемо
знайти з нею спільної мо-
ви. Клубні програми і
магнітофон не включає...».

Редакція звертається до
завідуючих відділом куль-
тури Новоукраїнського та
Олександрійського райви-
конкомів з проханням роз-
глянути ці скарги і повід-
мити про вжиті заходи.

15 ЛЮТОГО — 80 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МУСИ ДЖАЛІЛІ

МОАБІТСЬКІ ЗОШИТИ

Мусі Джалілі (Мусі Мустафайович Залізов) народився 35, коли почалася Велика Вітчизняна війна. На той час він уже був широко відомий у літературних колах, з 1939 року очолював Спілку письменників Татарії. Мусі Джалілі — комсомолец з 1919 року, і якраз на той період припадає початок його творчості.

Почалася війна, і Джалілі воює і словом, і багнетом. Після закінчення курсів політраціонників письменник на Волховсько-

му фронті. У липні 1942 року, тяжко поранений, він потрапив в полон. Спершу був табір під Хелмом у Польщі. Наприкінці 1942 року його перевели у Демблінський табір для військовополонених. Там Джалілі і починає свою підпільну боротьбу проти фашизму. Далі — табір Вустрау, це вже в Німеччині, недалеко від Берліна. Тут письменник-патріот налагоджує зв'язок з підпільними групами інших таборів.

Разом з М. Джалілім в

одній групі перебували Абдулла Алішев — татарський дитячий письменник, московський журналіст Ахмет Симеєв, інженер Фуад Булатов. На початку літа 1943 року Джалілі переведений у табір «Ідель-Урал» поблизу Варшави. Підпільники готували повстання. Але їх видав прокуратор. Варшавська в'язниця, далі Берлінська тюрма Моабіт.

На стіні дрезденської тюрми А. Симеєв залишив такі слова: «Нас з Росії одинадцять чоловік. Всі ми

засуджені німецьким судом на страту. Хто виявить цей напис і повернеться живим на Батьківщину, прошу передати рідним і близьким про нашу долю. 24 березня 1944 року».

У тюрмі Моабіт М. Джалілі написав багато віршів. Записував їх у невеличкі блокноти, зроблені власноручно. Пізніше вони стали відомі як моабітські зошити. На обкладинці одного з них поет написав:

«...У полоні і в ув'язненні... написав 125 віршів і одну поему. Але куди писати? Помруть разом зі мною...».

Ні, не помруть!

Умирав, не умирав герой — Мужество остається в веках...

Мусі Джалілі і його

друзів було страчено наприкінці 1944 року...

У своєму заповіті поет написав: «Говарішу, який вміє читати по-татарськи і прочитає цей зошит... Якщо ця книжка попаде у твої руки, акуратно, уважно перепиши їх і після війни поведи у Казань, випусти їх у світ як вірші загиблого поета татарського народу...».

Моабітські зошити Мусі Джалілі збереглися. Перший зошит у Спілку письменників Татарії було передано в 1946 році. Наступного року ще один зошит у радянське консульство в Брюсселі передав бельгійський антифашист Андре Тіммерманс, який сидів у одній камері з поетом.

Вірші поета, написані в неволі, були надруковані в газетах «Комсомольская правда» та «Московский комсомолец», а також вийшли окремими збірками в Москві і Казані.

Мусі Мустафайович Залізов (Мусі Джалілі) посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу, а його творчість відзначена Ленінською премією. Заповіт поета-патріота виконано. І звучать його вірші піснями, і відгукуються в людських серцях...

Жизнь моя песней
звене в народе,
Смерть моя песней
борьбы прозвучит.

О. АНТОНЕНКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

І ВИТРИВАЛИСТЬ, І СПРИТНІСТЬ, І КМІТЛИВІСТЬ

Уже третій рік обласна рада ДСТ «Колос» проводить змагання із зимового багатоборства ГПО серед дорослої і призовної молоді на приз Героя Радянського Союзу В. О. Верхованцева. Цього разу турнір відбувся в Компаніївці. Він став складовою частиною зльоту майбутніх воїнів, котрі здобувають ідейний і фізичний гарт в сільських колективах фізкультури і організаціях оборонного товариства.

Юнаки зустрілись з делегатом XXVII з'їзду КПРС, депутатом Верховної Ради УРСР, дорякою колгоспу імені Урицького О. І. Довгополом, яка поведла розмову про активну життєву позицію комсомольців 80-х років, їх трудове загартовування. А голова обласного штабу Всесоюзного походу молоді «Шляхами слави батьків» Герой Радянського Союзу В. О. Верхованцев дав напутні багатоборства ГПО, поради, як краще вижити в військово-технічній підготовці, розповісти про подвиги своїх односельчан у роки Великої Вітчизняної.

Нагадаємо, що в першому і другому турнірах перемогли представники Гайворонського району. На цей раз найбільшу кількість очок під час легкоатлетичного кросу, підтягування на перекладні і поєдинків з кульової стрільби набрали компаніївці. Другими були ульянівці, третіми — гайворонці. В особистому заліку — найкращі багатоборці з Компаніївського ветеранського технікуму Петро Ільченко, Олексій Мацак та учень Ульяновського району Олег Кучеровський.

Ми попросили прокоментувати результати змагань завідувача організаційним відділом обласної «Колос» К. В. Колісник.

На минулих турнірах В. О. Верхованцев зауважував, що деякі дорослі ще слабо стріляють, не мають належної витривалості на кросовій

ГПО НА МАРШІ

дистанції. На цей раз ми побачили серед багатоборців справжніх лідерів. Наприклад, представники Ульяновського району Олег Кучеровський, Олександр Дегтярьов, Микола Криворучко та Володимир Агафонов досить дружно виступили під час кросового забігу і набрали максимальну кількість очок. Кучеровський виконав норматив першого спортивного розряду (крім цього — ще 15 учасників змагань).

А біля перекладних не мали собі рівних компаніївці. Петро Ільченко та Олексій Мацак підтягнулись по 30 разів. Набагато перекинули нормативний їх товариші. На вогнепому рубежі хлопці вибігали по 45—46 очок з 50 можливих.

Турнірну таблицю замирили команди Петрівського, Долінського та Олександрійського районів. Вони не були повністю укомплектовані або мали в своєму складі досить слабких багатоборців.

Два спортсмени з Кіровоградського району, один з Онуфріївського не склали заліку в стрільському тирі, слабку фізпідготовку біля перекладних мали багатоборці Добровеличківського і Новоархангельського районів.

І все ж турнір на приз В. О. Верхованцева показав, що на місцях значно поживалась робота з дорослою молоддю. І заслуга в цьому комсомольських та фізкультурних активістів «Колоса», наставників майбутніх воїнів — колишніх фронтівиків.

К. КОЛІСНИК,
завідуюча оргвідділом
обласної «Колос».

Дев'ятикласник Олександр Оніщенко одним з перших серед своїх ровесників Добровеличківської десятирічки став значивцем ГПО. Він — член комітету комсомолу школи, відповідає за спортивно-масову роботу в учнівському колективі.
На знімку: О. ОНИЩЕНКО першим фінішує на кросовій лижній дистанції.

Фото С. ФЕНЕНКА.

ФУТБОЛ

«Зірка»

готується...

Футболісти кіровоградської «Зірки» повернулися додому з десятиденного тренувального збору, який проходили у Світловодську. За час збору провели три контрольні зустрічі. «Зірка» виграла в команді другої ліги криворізького «Кривбасу» з рахунком 3:2. Голи в ворота суперників забив В. Самофалов, М. Калита та Л. Федоров. Кіровоградці також двічі зустрілись з футболістами Кременчука. У першому матчі, виступаючи молодіжним складом, наші земляки перемогли — 2:1 (голи на рахунок О. Оболенка та О. Михайличенка), а в повторній зустрічі зафіксовано нічию — 1:1 (гол з пенальті забив В. Самофалов).

Команда Олександрійської автошколи ДТСААФ стала переможцем зимового чемпіонату області з моторосу. А ось чемпіони в окремих класах машин: 50 кубічних сантиметрів — олександрієць Володимир Середя, 125 — кіровоградський Олександр Тищенко, 250 — 500 — Петро Стасюк (Компаніївці), 350 — Олександр Костиря (Компаніївці).

У спортивному залі заводу «Гіросила» закінчилась першість області з шахів серед чоловіків. Яна проходила за швейцарською системою. Перше місце тут виборов мандиат у майстри з Олександрію Ходотів. Він набрав 7,5 очка з 9 можливих. На очко від переможця відстали два шахісти — мандиати в майстри В. Ломонос з Кіровограда та О. Лешенко з Олександрії. За коефіцієнтом друге місце присуджено кіровоградцю.

БАРНАУЛЬСЬКА, ВОЛОГОДСЬКА ТА УФІМСЬКА
СПЕЦІАЛЬНІ СЕРЕДНІ ШКОЛИ МІНІСТЕРСТВА
ВНУТРІШНІХ СПРАВ СРСР

ОГОЛОШУЮТЬ ПРИЙОМ КУРСАНТІВ на 1986 — 1987 навчальний рік

Приймають чоловіків віком до 30 років, які мають середню освіту та відслужили строк дійсної військової служби.

Строк навчання: в Барнаульській та Уфимській школах — 2 роки; у Вологодській — 2 роки 6 місяців.

Вступники складають екзамени з російської мови та літератури (письмово), історії СРСР.

До Вологодської школи зарахування проводиться без вступних екзамени за підпискою підготовчого скликання і співбесіди.

Вступників забезпечують безплатним проїздом до місця навчання і харчуванням.

Курсанти, зараховані на

навчання, перебувають на повному державному утриманні за нормами військово-училищ, їм виплачується стипендія в розмірі 40 карбованців на місяць.

Випускникам шкіл віддається диплом загальносоюзного зразка про закінчення навчального закладу МВС СРСР і призначається звання «Лейтенант внутрішньої служби».

З питань вступу до 11 березня звертатися в Кіровограді у робочі години телефонів 4-39-77 та 4-25-32 — після 19-ї години.

При собі необхідно мати паспорт, військовий квиток і атестат.

Після 11 березня звертатися на адресу: 618300, Пермська обл., г. Кизел, ул. Юбилейная, 6.

ВСТУПАЙТЕ ДО НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ
МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ СРСР
І ХАРКІВСЬКОГО ЮРИДИЧНОГО ІНСТИТУТУ!

Приймають осіб чоловічої статі віком до 30 років, що відслужили дійсну військову службу в Збройних Силах СРСР, комуністів та комсомольців, за станом здоров'я придатних до служби в органах МВС, що мають середню освіту й позитивно характеризуються по службі у Збройних Силах за місцем роботи і проживання.

Строк навчання: у вищих навчальних закладах — 4 роки, у спеціальних середніх навчальних закладах — 2 роки.

Вступники складають екзамени:

до вищих навчальних закладів — з російської мови і літератури (письмово і усно), історії СРСР (усно), іноземної мови (усно);

до спеціальних середніх навчальних закладів — з російської мови і літератури (письмово), історії СРСР (усно).

Курсантів забезпечують безплатним харчуванням, гуртожитком, обмундируванням і грошовим утриманням. Час навчання зараховується до загального стажу служби в органах МВС.

Студентам Харківського

юридичного інституту виплачується стипендія 55 крб. на місяць. Вони забезпечуються гуртожитком.

Випускникам навчальних закладів МВС СРСР видається диплом про вищу або середню юридичну освіту і присвоюється спеціальне звання лейтенанта міліції (лейтенанта внутрішньої служби).

Після закінчення навчання випускників направляють на службу в органи внутрішніх справ на посади слідчих, експертів-криміналістів, оперування, виконання карного розшуку, відділів по боротьбі з розкраданням соціалістичної власності, інспекторів адміністративної служби міліції, начальницького складу виправно-трудових закладів.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Дзержинського, 41, відділ кадрів УВС обласного комітету партії, білету № 93, 69 з 9.00 до 18.00 крім неділі.

При собі необхідно мати паспорт, військовий, комсомольський (партійний) квиток, документ про середню освіту, свідоцтво про народження.

Відділ кадрів УВС
обласного комітету.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українськом языке.

БК 01047.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Индекс 01103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патрістичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Дмитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни,

Зам. № 88. Тираж 63 700.